

1997

(Handwritten signature)

ဟိုအဝေးက တောင်တန်းများ သည် စီးဆင်းနေသော မြစ်ကြီးအား ဘာစကားမှ မဆိုဘဲ ကြည့်နေကြသည် ။ မြစ်ကမ်းပါး ကတို့ ဆိပ်ကလေးမှာ လည်း ဆိုက်ကပ်ထားသည့် လှေဆိုလို့ တစ်စီးမှ မရှိ။

နေသည် အားကောင်းမောင်းသန်စွာဖြင့် တိမ်တိုက်အတွင်းသို့တိုးဝင်ရင် အမှောင်ထုက ဝါးမျိုးသွားပြီဖြစ်သည် ။

မြစ်ထဲက မျောပါလာသော ထင်းများကို ဆယ်သည့် လင်မယားနှစ်ယောက်အနက် မိန်းမဖြစ်သူက ထင်တွေကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ကာ ရှေ့မှ သွားနေသည် ။ ယောက်ျားဖြစ်သူက ကတို့ ဆိပ်ကလေးကို တစ်ချက် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ရေစိုနေသော ပုဆိုးစအောက်ခြေကို လက်နှင့် စုကိုင်ကာ ရေညစ်ချပြီ ဖိနပ်မပါသောခြေဖလားနှင့် ခြေလှမ်းတွေကို မှန်မှန်လှမ်းကာ အမျိုးသမီးနောက်ကလိုက်ပါလို့ လာသည် ။

တစ်နေ့တာပင်ပန်းသမျှကို ကညင်ဆီမီးတိုင်ထွန်း ရှိတာလေးနှင့် စားသောက်ပြီး ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ဆေးကြောကာ မီးတိုင်မှုတ်ပြီး အိပ်စက်ကြတော့သည် ။

ညဉ့်သည် နက်သည် ထက် နက်လာကာအမှောင်ထုက ပိုမိုကြီးစိုးလာပြီး အသံက တိတ်ဆိတ်သည် ထက် တိတ်ဆိတ်လို့ နေသည် ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် အိပ်စက်နေသော ထင်းဆယ်သမား လင်မယား၏ တဲအိမ်အတွင်းသို့ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် လူတစ်ဦးဝင်ရောက်လို့ လာသည် ။ မျက်နှာက လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကင်းစင်နေသည် ။

ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် လူက အိပ်ပျော်နေသော ထင်းဆယ်သမား လင်
မယားနှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

‘အ... သု... ခ’

‘အ... သု... ခ’

‘အ... သု... ခ’

တဲအိမ်အတွင်းမှ ရွတ်ဆိုသံကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး နိုး
လာကြသည်။ ။ သူတို့ နှစ်ယောက်နားထဲမှာ စောစောက ရွတ်ဆိုသော စ
ကားသံကိုသာ ကြားယောင်နေရင်း ကြည့်လိုက်သောအခါ
ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် လူက သူတို့ ရှေ့ကနေ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ။

ထင်းဆယ်သမား လင်မယားနှစ်ယောက် နားထဲမှာ ကြားယောင်နေ
က...

‘အ... သု... ခ’

‘အ... သု... ခ’

‘အ... သု... ခ’

အိပ်မက်ဆိုတာ
အိပ်မက်ပဲလို့
အချို့က
ပြောကြတာပဲ။

ထွဋ်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သစ်ဖွင့်ကတည်းက ထိုင်လာတာတစ်
လလောက်ရှိပြီ။

ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးလေးကြီးကို မေးချင်သည့် ကိစ္စက ရှိနေသည် ။ မေး
သင့်သလား၊ မမေးသင့်လား စဉ်းစားချင့်ချိန်နေရင်းမှာ ယနေ့တော့ မေး
ကိုမေးတော့မည်လို့ ။

ဖြစ်ပုံက သည် လိုဗျာ။

ကံသာလျှင်အမိ ကံသာလျှင်အဖ

ထိုစာသားကို မှန်စီရွှေချဘောင်သွင်းပြီး ထိုဦးလေးကြီးထိုင်သော
ငွေသိမ်းကောင်တာနောက်တွင် ခုံခုံညားညားကြီး ချိတ်ဆွဲထားလို့ ဖြစ်
သည် ။

‘ငါ့တူ ဒီနေ့သူငယ်ချင်းတွေ မပါဘူးလား’

ဖြစ်ချင်တော့ ထိုဦးလေးကြီးက ထွဋ် ထိုင်နေသော စားပွဲဝိုင်းသို့
ရောက်လာကာ မေးရင်းမှ ရေခွေးအိုးကို ရေခွေးရှိသလား မရှိသလား မ
,ကြည့်ကာ ရေခွေးရှိသဖြင့် ပြန်ချထားပါသည် ။

‘ထိုင်ပါဦး ဦးရယ်၊ ကျွန်တော်က ဦးကို နည်းနည်းစပ်စုချင်လို့ ’

‘ဘာများ တုံး ငါ့တူရဲ့ ’

ဆိုင်ရှင်ဦးလေးကြီးက ထွဋ်အနားဝင်ထိုင်ပါသည် ။

‘ဦးနာမည်က ဦးကံသာလား’

‘ဘာဖြစ်လို့ တုံးကွဲ့’

‘ဪ... ဦး ထိုင်တဲ့ ၊ ကောင်တာနောက်မှာ ကံသာလျှင်အမိ၊ ကံသာလျှင် အဖလို့ ရေးထားတော့ ဦးကံသာဆိုတဲ့ ဦးကမိန်းမဆုံးသွားလို့ ဦးရဲသားသမီးတွေအတွက် အမိဆိုလည်း ဟုတ် အဖဆိုလည်း ဟုတ် ဖြစ်နေတာကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာနဲ့ ရေးထားတာမဟုတ်လား၊ ဦး မုဆိုးဖိုပေါ့နော်’

ထွဋ် စကားကြောင့် ဆိုင်ရှင်ဦးလေးကြီးမျက်နှာက သံပရာသီးအလုံးတစ်ရာ စားလိုက်ရသလို ရှုံ့တွသွားပါသည်။ ။

‘သွားပါပြီ ငါ့တူရာ၊ မင်းနဲ့ ကျမှ ဦးက မုဆိုးဖိုဖြစ်ရတယ်လို့ ၊ ဖွဟဲ့လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ၊ ဦးနာမည်က ဦးဘတုတ်ကွ၊ မိန်းမဆုံးသွားလို့ နောက်မိန်းမက ဦးထက် အသက် သုံးဆယ့်ခုနစ်လောက်ငယ်တဲ့ ကလေးမလေးကို ယူထားတာ နှစ်လလောက်ပဲရှိသေးတယ်၊ ဒီဆိုင်တောင် မလာခိုင်းဘူး၊ သူများ တွေ ငမ်းမှာ စိုးလို့ ၊ ကောင်တာနောက်မှာ ချိတ်ထားတာက ကံတရားကိုယုံကြည်ဖို့ လို့ ချိတ်ထားတာ၊ ဦးနောက်မိန်းမရတာ ကံတရားကောင်းလို့ ချောချောလေးရတာကွ၊ မုဆိုးဖိုထပ်မဖြစ်ပါရစေနဲ့ကွာ’

‘ဪ’

ထွဋ်ကရယ်လည်း ရယ်ချင် အားလည်း နာသွားပါသည် ။
ထိုအချိန်မှာ ပဲ...

‘ဗျို့... ကိုဘတုတ်ရေ ခင်ဗျာကို ကျုပ် ညကမက်တဲ့ အိပ်မက်အကြောင်း ပြောချင်လို့ ဗျို့’

ထွဋ် အခုမှ ပဲ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည် ။ ရပ်ကွက်လူကြီးဦးသိန်းဝင်းရောက်လာလို့ ဖြစ်သည် ။ နို့မို့ နည်းနည်းမျက်နှာ ပူစရာကောင်းလို့ ပါပဲ။

ဦးဘတုတ်က သူ့ကို စိတ်မဆိုးဘဲ ကျေးဇူးတင်နေရပါသေးသည်။ ။

‘ပြောပါဦး၊ ဦးသိန်းဝင်းရဲ့၊ ဘယ်လို အိပ်မက်မျိုးလဲ’

‘ဒီလို ဦးဘတုတ်ရေ၊ ညက တောင်တန်းလေးနဲ့ မြစ်ဆိပ်နားက ကူးတို့ ဆိပ်မှာ ထင်းဆယ်လင်မယားနှစ်ယောက်က ထင်းတွေဆယ်ပြီး အိမ်ကိုပြန် စားသောက်ပြီး အိပ်၊ ဒီအချိန်မှာ ပဲ...’

ဦးသိန်းဝင်းက ညကသူမက်သော အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြနေသည် ကို ထွဋ်က စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေသလို ဦးဘတုတ်ကလည်း နားထောင်နေပါသည်။ ။

‘နေပါဦး၊ ဦးသိန်းဝင်းရဲ့ ခင်ဗျားအိပ်မက်ထဲမှာ ပါ အ... သု... ခ ဆိုတာက ဘာလဲဗျ’

‘ဘယ်သိမလဲဗျ၊ အက တနင်္ဂနွေနံဆိုတော့ တစ်၊ သုက သောကြာဆိုတော့ ခြောက်၊ ခက တနင်္လာဆိုတော့ နှစ်၊ ဒါကြောင့် တစ်ခြောက်နှစ်ကို ဒီမနက်ပတ်ထိုးကောင်းမလား၊ ဒါမှ မဟုတ် သုံးလုံးတစ်ကွက်တည်းထိုးရင် ကောင်းမလားလို့၊ အိပ်မက်က ဂဏန်းပေးတာနေမှာ ဗျ’

ဦးသိန်းဝင်း စကားနားထောင်နေသော ထွဋ်က ပြုံးမိတာကို ဦးသိန်းဝင်းက သတိထားမိသွားသည်။ ။

‘ဟေ့... သူငယ် ဘာဖြစ်လို့ ပြုံးတာလဲ’

‘ဦးပြောပြတဲ့ အိပ်မက်က တောင်တွင်းခင်ကြီးဖျော်ကို အိပ်မက်နိမိတ်လာမေးတဲ့ ထင်းဆယ်သမားလင်မယားနဲ့ ဖြစ်စဉ်က သွားတူနေလို့ပါ’

‘ဟေ့... ဘယ်လိုကွ၊ ဦးကို ရှင်းပြပါဦး’

ထွဋ်၏ စကားကြောင့် ဦးသိန်းဝင်းက အံ့အားသင့်သွားသလို ဦးဘတုတ်သည် လည်း စိတ်ဝင်စားသည့် အမူအရာမျိုး ဖြစ်သွားပါသည်။ ။

‘ဒီလို ဦးရဲ့ ...’

ထွဋ်က သူသိသလောက် ရှင်းပြပြီးသောအခါ ဦးသိန်းဝင်းက...

‘ဒါဆို... အိပ်မက်ထဲက ထင်းဆယ်တဲ့ လင်မယားကို ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပြောတဲ့ အ... သု... ခဆိုတာက’

‘ဒီလိုဦးရဲ့ ၊ တကယ့်အဖြစ်အပျက်မှာ တော့ ဆရာတော်ခင်ကြီးဖျော်က အဲဒီလင်မယားကို မေးတယ်။ ဒကာကြီးအိမ်မှာ သရက်ပင်ရှိလားတဲ့ ၊ ဟိုက မရှိဘူးတဲ့ ၊ ဒီတော့ ဆရာတော်က ဒကာကြီးရဲ့ အိပ်မက်ထဲက အ... သု... ခရဲ့ အဓိပ္ပာယ်၊ အဆိုတာက ပါဠိလို အဗ္ဗုဒ္ဓကုမူလေ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ သု အဓိပ္ပာယ်က ပါဠိလို သုဝဏ္ဏကုမ္မံတဲ့ ၊ မြန်မာလို ရွှေအိုးပေါ့၊ ခဆိုတာ ပါဠိလို ခဏတိ၊ တူးပေတော့လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ ဒီတော့ အိမ်မှာ သရက်ပင်ရှာပြီး တူးလို့ ဖွင့်ဆိုပေးတော့ ထင်းဆယ်တဲ့ လင်မယားအိမ်မှာ သရက်ပင်ရှာတော့ ထင်းပုံကြားမှာ စားပြီးစွန့်ပစ်ထားတဲ့ သရက်စေ့ကနေ ပေါက်ခါစသရက်ပင်ငယ်တွေ့လို့ အဲဒီအပင်အောက်ကို တူးတာ သုံးပိဿာရှိတဲ့ ရွှေအိုးရပါရောလား’

ထွဋ်စကား နားထောင်နေသည့် ဦးသိန်းဝင်းတစ်ယောက် သူ့မျက်နှာမှာ ဝမ်းသာခြင်း၊ အံ့အားသင့်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းမျိုးတွေ ဖြစ်ပေါ်နေတာကို ထွဋ် အကဲခတ်မိသည်။ ။

‘အခုပဲ အိမ်ပြန်ပြီး ဦးရဲ့ အိမ်မှာ သရက်ပင်ရှိရင် တူးကြည့်ပေတော့၊ ဒီလိုအိပ်မက်မျိုးက ဦးမက်တာ တော်တော်ပါရမီထူးလို့ ဖြစ်မယ်’

‘ဟုတ်... ဟုတ်... မဟုတ်... ဟုတ်... ဦး အခုပဲ အိမ်မှာ စမ်းသပ်မယ်

၊ သရက်ပင်က ဦးခြံထဲမှာ လေးငါးပင်လောက်ရှိတော့ ဘယ်အပင်မှန်းမသိဘူး၊ အားလုံးတူးကြည့်ရမှာပဲ ငါတူရေ၊ မင်းက ဗဟု သုတသိပ်တော်တာပဲကွာ၊ ကဲ... မင်းလက်ဖက်ရည်ဖိုး ဦး ရှင်းလိုက်မယ်’

ဝမ်းသာအားရနှင့် လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပြီး ဦးသိန်းဝင်းက ထွက်သွားပါသည်။ ။

‘ငါတူ ဦးလေးလည်း အခု မင်းပြောတာ နားထောင်ပြီး တော်တော်လေးကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီ၊ ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ သိချင်တယ်ဟေ့’

လူဆိုသည် မှာ စိတ်ဝင်စားမှုကနေ ဘာဖြစ်မလာမလဲဆိုသည့် သိချင်မှုကို ဘုရားသခင်က လက်ဆောင်ပေးခဲ့လေသလား မသိပါ။
